

10 7/2 1937

λαϊκός επίτροπος.

την διάθεσιν αὐτῶν, ποιοῖσιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν καὶ τὴν ρύθμισιν τῶν ζητημάτων τῶν αὐτῶν.

λουθῆσμεν χθές εἰς ὄγκον τὸ ἔργον τοῦ ἡλαυνῆναι ἐνὶ πόντῳ τῶν ἐπιτροπῶν. Οὐδὲς ὤπιον τοῦ λαοῦ, πού εἰ ἀπὸ τὰς ἐσκατιάς αὐτῶν συνιοικίῶν διὰ νὰ ἴδουσιν τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνακοινώσουσιν αὐτῶν, διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν τοῦσούν.

— τοῦ εἶπε μιά ἀπεπώνας — διὰ τῆς ἡμέρας ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΜΕΝΟΝ — Τὴν ἡμέραν τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1936, ἐστὶ σπὶτι τοῦ Φραβασίλη, ἐστὶ γυνίκα τῶν ὁδῶν Δημοκρίτου καὶ Σολῶνος, ἐτοιμαζομένη ὁ γάμος τῆς μεγαλειότερας ἀπὸ τῆς δύο κόρες τοῦ, τῆς ὁμορφῆς Μπεττινας. Ἐκεῖνον τὸ πρωὶ ἡ Μπεττινα ἀσθενικῶς πένθημι, μελαγχολικῶς, μετὸν θάνατον ζωγραφισμένον ἐστὶ πρόσωπον, μετὸν ἰδῶν ὅτι ἐφθασε ἐστὶ τέλος τῆς ζωῆς τῆς, κρατεῖ κοντὰ τῆς τὴν μικρότερην ἀδελφούλα τῆς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀφίει τὴν σκέψιν τῆς νὰ γυρίσῃ ἐστὶ περασμένα... ὁμοῦται ὅπως ἄκουσας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ παλῆος φορέως, τὴν ἱστορίαν τῆς νεότητος τοῦ ποιητοῦ Βιζυηνοῦ, τοῦ ποιητοῦ τῆς, ποῦ πεθαμένον πεντέμισιν ἡμέρας πρὶν, τὴν καλεῖ τῶρα κοντὰ τοῦ ἐστὶν τάφοι θυμῶμαι... Παῖδάκι ὁ κόμη δέκα χρόνων, ὁ Βιζυηνός κεντευθῆκε ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ, τὴν Βιζύην, ἐστὶν Κων/ναλὶ, ὅπου ἐστὶν θεῖος τοῦ ἀνέλαβε νὰ τὸν μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ ραβί. Ὁ θεῖος τοῦ, ὁμοῦς, πέθανε, ὕστερ ἀπὸ δύο χρόνια καὶ ὁ Βιζυηνός ἀπέλειπται ἐστὶ ἄλλαν συγγενῆ τὸν, τὸν Μητροπολίτη τῆς Κύπρου καὶ γίνετα μαθητὴς τῆς Ἱερρατικῆς Σχολῆς. Ἐκεῖ ὁ Βιζυηνός, νεώτατος ἀκόμη, γράφει τοὺς πρώτους τοῦ στίχους, γίνετα μὲ ἐπίσημος γνυστάς καὶ ὁ ἔθνικος εὐεργέτης Γ. Ζαρίφης, τὸν ἀπέλειπται ὑπότροφον τοῦ ἐστὶ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐστὶν Γερμανία, ὅπου ἀπέλειπται ἐπιστρέφει ἐστὶν Ἀθήνας, γνυστάς τοῦ ποιητῆς πλέον καὶ διηγηματογράφος. Εἰς τὴν Ἀθήνας μένει λίγον καιρὸν μόνον καὶ ἐπειτα ἐγκαθίσταται ἐστὶ τὸ Λονδίνον καὶ τὸ Παρίσι καὶ ἐπιστρέφει πάλιν τῶν 1886, ἐστὶν ἡ Μπεττινα ἦταν ἡλικίας δέκα χρόνων καὶ ἰσοῦται. Κοιτῶν τῆς ἡλικίας συνιστῶν τὸν Βιζυηνὸν ἐστὶν οἶκον γένεια Φραβασίλη ποῦ ἀποφασισμένον μετὸν θάνατον τοῦ Φραβασίλη ἔχει ἐγκατασταθῆ ἐστὶ ἐνὶ σπὶτι τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μαρκοῦ. Ἐστὶ ἰδιοῦ αὐτοῦ ἐστὶ ἐγκαθίσταται ὁ ποιητὴς Βιζυηνός ὡς ἐνοικος καὶ γίνετα, ἀπὸ τὴν ἰδίαν στιγμῆν, ὁ καλὸς φίλος τῆς Μπεττινας καὶ ὁ ἀκαρῆτος εὐεργέτης τῆς. Παίζει μαζὺ τῆς ἐστὶ σπὶτι, τὴν παροῖν μαζὺ τοῦ ἐστὶν περὶπατον. Ἐστὶν ἐναντὶ τοῦ Ζαρίφου, ἡ Μπεττινα μαζεύει ἀγριολύλουδα καὶ τὰ δίνει τοῦ ποιητοῦ. Ὁ ποιητὴς τὴν ἀπελείπει μὲ αὐτὰ, τὴν κινεῖται γιὰ νὰ ἐμπνευσθῆ καὶ νὰ τῆς γράψῃ ἕνα ποίημα, ἀλλὰ ὅπως τὴν ἀπέλειπται, οἱ στίχοι τοῦ θνησκόντος ἐρωτικοῦ, ποῦ δὲν τολμᾷ νὰ τοὺς πῇ τῆς Μπεττινα. Δὲν ἐγράφα τίποτα, τῆς λέγει. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μπεττινα λυπᾶται, τῆς ὑπόσχετα: «Θὰ σοῦ γράψω ἄλλο ποίημα, ὁμοῦσον ὅσον κ' ἐσένα!» — «Ἀλλὰ θάλα!» ἔφασε χαρούμενη τῶρα ἡ Μπεττινα...

50N

— Ναί. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ἐξέκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν ἐστὶ. Ὁ ποιητὴς τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χεράκι ὅπως πάντα. Μόνον αὐτὴν τὴν ἡμέραν δὲν τῆς ἔλεγε τίποτα, δὲν τῆς μίλοσε ὅπως ἄλλοτε.... Ὅταν ἐφθασαν ἐστὶ σπὶτι, ὁ ποιητὴς ἦταν τόσο σοδαρός καὶ τόσο σκεπτικός, ὅσο ποτε.

Συνώδευσε τὴν Μπεττινα ἕως τὸ μικρὸ σαλόνι ὅπου ἦταν τὸ πιάνο καὶ ὅπου αὐτὲς τῆς ὥρες ἡ Μπεττινα ἐδιάβαζε πάντοτε. Πόσες χάρες εἶχε εὐρεῖ ἡ φύσιν γιὰ νὰ προικίσῃ τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς ἐκεῖνον πλάσμα. Δέκα χρόνια! Καὶ ἡ Μπεττινα εἶχε ἀπὸ τῶρα τὴν σαγηνευτικὴν ὁμορφίαν τῆς «γυναίκας» ἀπολιμένην μετὸν ἀφέλειαν, τὴν δροσιά καὶ τὴν χάριν τοῦ παιδιοῦ. Μέσα ἐστὶν μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ καὶ καταγάλανα μάτια τῆς, ποῦ λέξ κ' ἐπαίρναν τὸ χρώμα τοῦ ἀπὸ τὸν δλοκάθαρον ἀττικὸν οὐρανὸν, ζωγραφίζοταν ὁλη τῆς ἡ ἐξαιρετικὴ ἰδιοφυία. Δέκα χρόνια παιδί, καὶ ὁμοῦς ἐμιλοῦσε ἤδη τὰ ἱταλικά καὶ γαλλικά καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ μαθαίνῃ τὰ γερμανικά, δίχως νὰ παραλείπῃ τὰ ἀγγλικά τῆς μαθημάτων. Δέκα χρόνια παιδί, ἡ Μπεττινα καὶ ὁμοῦς ἦταν ἤδη μιά καλὴ πιανίστρια. Πότε τὰ ἐπρόφθανε ὅλα; Τὰ μαθημάτων τοῦ πιάνου, τὰ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ ἕξ χρονῶν. Ἐμπνύουσε τὸ πρωὶ ἐστὶν πέντε γιὰ νὰ διαδάξῃ ἐστὶ πιάνο τρεῖς ὥρες καὶ νὰ πηγαίνῃ κατόπι ἐστὶν σχολεῖόν τῆς. Καὶ τὸ θράδον, ἐστὶν

ἔλεγε τὴν μελέτην τῶν ἄλλων μαθημάτων, πάλιν ἐστὶ πᾶνον κατέληγε. Ἦταν ἡ ἀγάπη τῆς. Ἦταν ὁ ἔρωτας τῆς παιδικῆς ζωῆς. Ἐμάθαινε τὰ πάντα καὶ ὁμοῦς ὄνειρό τῆς ἦταν ἕνα μόνον: Νὰ γίνῃ μεγάλη πιανίστρια. Ἐκεῖνον τὸ ἀπόγευμα, ποῦ γύρισαν ἀπὸ τὸν περίπατον καὶ ὁ Βιζυηνός τὴν συνώδευσε ἕως τὸ σαλόνι, δὲν θέλησε ἡ Μπεττινα νὰ μείνῃ μόνον, ὁμοῦς ἄλλοτε, γιὰ νὰ διαδάξῃ. Ἦταν παιδικῆς ψυχούλα ἐδοκίμαζε τὴν ἀψευδία, ποῦ πραγματικῶς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς λυπῆς τοῦ καλοῦ τῆς φίλου. Καὶ θέλησε νὰ τὸν ἀποκηρύξῃ. — Θέλεις νὰ παίξω κάτι ποῦ νὰ σὲ διασκεδάσῃ; τὸν ρώτησε, ἐνῶ καθόταν ἐμπρὸς ἐστὶ πιάνο. — Ναί, ἀφοῦ τὸ θέλεις. — Τί σ' ἀρέσει περισσότερο; — Ὅτι ἀρέσει καὶ σ' ἐσένα Παίξε ὅτι θέλεις. Μιά στιγμῆ ἦταν μόνον ἡ σκέψιν γιὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κομματιοῦ. Καὶ ἡ Μπεττινα ἀρχίσε ἀμέσως νὰ παίξῃ. Ἐστὶν σαλόνι, ἀπλώθησαν ὁμοῦς οἱ ἦχοι τῆς «μάρς θυ-νέμπρ» τοῦ Σοπέν, ἀρμονικοῦ, ἡρεμοῦ, γλυκεροῦ, ὅπως ἀπὸ μὲ ἡ ἀμεγάλῃ πιανίστρια. Ὁ ποιητὴς ὄρθιος δίπλα ἐστὶν κάθισμά τῆς, εἰσεκυριολεκτικῶς ἀναρπαγῆ ἀπὸ τὴν θείαν ἐκεῖνην ἀρμονίαν. Δὲν ἐδῆλε. Εἶχε κλεισθῆ τὰ μάτια καὶ ἀκούγε μόνον καὶ ἡ φαντασία τοῦ ἐμεγάλωνε τὸ αἰθέριον πλάσμα, ποῦ τοῦ χάριζε τῆς ὁμορφῆς ἐκεῖνες στιγμῆς, τὸ ἔφτανε γυναῖκα ὄριμην, ἱκανὴ νὰ προκαλέσῃ τὸν πρὸ θυελλώδη ἔρωτα μετὸν ἐκπαγλῆ ὁμορφίαν τῆς. — Γιατὶ ἐδιάλεξες αὐτὸ τὸ κομμάτι, Μπεττινα; τὴν ρώτησε, ὅταν τελείωσε. — Δὲν ξέρω. Ἦταν γιὰ τὸ ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ ὅσα ἔμαθα ὡς τῶρα. Θέλεις νὰ παίξω κάτι ἄλλο; — Ὅχι, ὄχι, διεμαρτυρήθη ὁ ποιητὴς. Μοῦ ἀρεσε τόσο, ὅστε θέλω νὰ μείνω μετὸν ἐντόπωσιν τοῦ. Ἦταν Μπεττινα ἀρχίσε νὰ ξεφυλλίσῃ τῆς νότες τοῦ μαθημάτων τῆς. Ὁ Βιζυηνός κατέπρωγε μετὰ τὰ δλέμματά τοῦ τὴν «μικρὴ Παναγία» τοῦ, τὰ βιβλία τῆς, τὸ πιάνο, τὰ μικρὰ κομψοτεχνήματα, ποῦ τὸν ἀπόλιζαν. Μέσα ἐστὶν αὐτὰ, ἦταν ἐστὶ ἀσχημῆτα κορνίζα καὶ μιά ὠραία εἰκόνα τῆς ἁγίας Καικιλίας.

ΒΛΕΠΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

...όστις έτόνιος μεταξυ
...ετα χαρὰς εἰς τοὺς λέ-
...εἰς τὴν ὑπεδερχὴν κω-
...πεδείξιν τῆς ὑπάρξεως

...κ. Ρουσὴ Ἀρράς.
...ξῆς.

...κι διαρκῶν δεσμῶν, εἰ-
...συν τὰς δύο χωρὰς
...μει οὗτοι ἀποτελοῦν
...τὴν ἐνωτικὴν γραμ-
...λλοιωτῶν καὶ ἀκλονη-
...ῶν μᾶς μετὰ τῆς Ἰτα-
...ᾶς ἕνεος καὶ τῆς
...Ἑλλάδος ἀπ' ἑτέρου,
...κι αὐτὴ ἐδημιουργη-
...τροῦς παράγοντας τῆς
...ας καὶ τῆς διεθνούς πο-
...τὴν Μ. Ἀντάντ καὶ
...ικὴν Συνεννόησιν. Αἱ
...ας, ἡ Ρουμανία καὶ ἡ
...ἴα, κί ἐποίκι ταύτοχρο-
...ν ἀμφοτέρων τούτων
...διν ἀνταρτισμῶν, ἀφευ-
...εῖπας διὰ μεγάλων
...τῆ θύλα τῶν μεγα-
...ῶν μᾶς, τὸ ἐθνικὸν τῶν
...τέχων σήμερον ἐν τῷ
...εἶν ἡ ὅποια ἀνήκει εἰς
...τὴν ὅποιαν οὐδεὶς δύνα-
...ἀμφισβήτησιν. Ἡ θέσις
...ληρῆς εὐθύνων. Αἱ χώ-
...ευν τὴν εἰρήνην διέτι-
...ν εἶνε μόνον ἐκδηλώ-
...τάτων κισθημάτων τῶν
...λλὰ καὶ ἕρος τῆς εὐ-
...ῆς εὐμερίας μᾶς. Τὴν
...τὴν τὴν προσφερομέν-
...ῖς πάντας ἐκείνους, μᾶ-
...ς ἡ τύχη μᾶς ἐπεφύ-
...εῖς γειτονίας καὶ συν-
...πεδωθήκαμεν πάντοτε,
...μεν ὅπως ἡ προσφορά
...ὄως ἀντιληπτὴ καὶ εἰ-
...οδεκτὴ. Προσφερόμεν
...μεν πάντοτε τὴν εἰ-
...εἰμεθᾶ ἐπίσης ἑτοιμοί
...ροκοπισώμεν δι' ἄλων
...καὶ κατὰ πάντων ἐκεί-
...ἴσως θὰ ἤθελαν νὰ
...ἰδιαιτέρᾳ πλεονεκτῆ-
...εἰς ἀνωμάλους περι-

...ΒΙΖΥΗΝΟΣ ΠΡΟΓΩΓΟΜΕΝΟΝ - Τὸν ἡ-
...μερα τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1896,
...στο σπίτι τοῦ Φραβασιλῆ, στὴ γυναι-
...τῶν ὁδῶν Δημοκρίτου καὶ Σόλωνος,
...ἐτοιμαζόταν ὁ γάμος τῆς μεγαλει-
...ετρας ἀπὸ τῆς δύο κόρες τοῦ, τῆς
...μωρφῆς Μπεττίνας. Ἐκείνο τὸ πρῶ-
...ἡ Μπεττίνα ἀσθενεῖ, πένθησι, με-
...λαχολικῆ, μετὰ τὸν θάνατον ζωγρα-
...σμενον στὸ πρόσωπο, μετὰ τὴν βεβαί-
...ότιπα ὅτι ἐβόησε στὸ τέλος τῆς ζω-
...ῆς τῆς, κράτει κοντὰ τῆς τὸν μι-
...κροτέρη ἀδελφοῦλα τῆς τὴν Ἰτα-
...λα καὶ οἶμαι τὴ σκέψι τῆς νὰ γυρι-
...σῃ στὰ Ἰεροσόλια... Θυμᾶται ὅπως
...ἀκούσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πολλὰς
...φορὰς, τὴν ἱστορία τῆς νεότητος
...τοῦ ποιητοῦ Βιζυηνοῦ, τοῦ ποιητοῦ
...τῆς, ποῦ περαιομένους πενήντησι μῆ-
...νεσ πρὶν, τὴν καλεῖ τώρα κοντὰ τοῦ
...στον τάφο! Θυμᾶται, πᾶς ὁ Βιζυη-
...νός, δημιουργημένος πλεόν, ἦρθε
...στὴν Ἀθήνα ὅταν αὐτὴ ἦταν μόλις
...10 χρονῶν κοριτσάκι. Κοινὰς φίλας
...συνιστᾷ τὸν Βιζυηνὸν στὴν οἰκογε-
...νεῖα Φραβασιλῆ ποῦ ἀμφορονισμένη
...μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φραβασιλῆ ἔχει

Ἡ Μπεττίνα ἔταν ἔλαβε τὸ πτυχιον καθηγητριας τοῦ πιάνου.

...ἐγκαταστάθῃ ὡς ἕνα σπιτάκι τῆς ὁδοῦ
...Ἄγ. Μάρκου. Στὸ ἴδιο σπιτὶ ἐγκαθίστα-
...ται ὁ πατριτῆς Βιζυηνός ὡς ἐνοικί-
...σται καὶ γινέται, ἀπ' τὴν ἴδια στιγμῆ, ὁ
...καλὸς φίλος τῆς Μπεττίνας καὶ ὁ ἀ-
...χώριστος συντροφός τῆς. Παίζει μα-
...ζὺ τῆς στὸ σπιτὶ, τὴν παίρνει μαζί
...τοῦ στὸν περίπατον. Σ' ἕναν τέτοιο
...περίπατον στὸ Ζάππειο, ἡ Μπεττίνα
...μαθεῖ ἀγριολουλοῦσα καὶ τὰ δίνει
...τοῦ ποιητοῦ. Ὁ ποιητῆς τὴν σταλι-
...ζει μ' αὐτὴ, τὴν κυττάζει γιὰ νὰ ἐμ-
...πνευσθῆ καὶ νὰ τῆς γράψῃ ἕνα ποι-
...ημα, ἀλλὰ ὅπως τὴν βλέπει, οἱ στί-
...χοι τοῦ θναιόνου στίχοι ἐρωτικοί,
...ποῦ δὲν τολμᾷ νὰ τοὺς πᾶσιν
...Μπεττίνα. Ὅταν γυρίσῃν στὸ σπιτὶ,
...ἔμεινε λίγο μαζί τῆς, ἐνῶ αὐτὴ ἔμ-
...λειτοῦσε στὸ πιάνο καὶ μετὰ θύλα-
...λα αἰσθημάτων μέσα τοῦ, ἔφυγε ἔ-
...πειτα. Ἦταν ἡ ὥρα ποῦ τὸν περι-
...ῶν οἱ λίγοι φίλοι τοῦ σὸ μικρὸ ζυ-
...δοπιάνου τοῦ περιόλου τῆς Βου-
...λας...

...νε ἀκόμη ὥρα πολλὴ σκεπτικὸς.
...Κάποια στιγμῆ, ἔβγαλε τὸ μολύβι
...τοῦ καὶ θέλησε νὰ συμπληρώσῃ
...τοὺς στίχους τοῦ, ὁμοῦ δὲν τὸ κα-
...τάρθωσε. Ποιὸς ἔφει τί θύλλα
...σκέμων καὶ αἰσθημάτων τὸν ἔ-
...πλημμύριζε, γιὰ νὰ μὴ μορῆ νὰ
...τὰ ὑποτάξῃ στὴν ἐμπνευσί τοῦ.
...Κάποια στιγμῆ ἐσηκώθηκε ἐπὶ
...τέλους καὶ ἐτρέφθηκε πρὸς τὸ μικρὸ
...ζυθοπάλαιο τοῦ περιόλου τῆς
...Βουλῆς. Οἱ φίλοι τοῦ τὸν ὑποδέ-
...χθηκαν μετὰ τὴν ἴδια ὅπως πάντοτε
...χαρὰ, ἀλλὰ ἡ συνωφρωμένη μορ-
...φῆ τοῦ τοὺς ἐπάγασε.
...— Δίχως κέφι εἶσαι ἀπόψε, τοῦ
...εἶπε ὁ πιὸ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ν.
...Βασιλειάδης, γιαντὸς καὶ
...λόγιος ἀπὸ τοὺς καλλιτέρες τῆς ἐποχῆς
...ἐκείνης.

...Ὅμως, ἐνῶ ἐκίνησε γιὰ ἐκεῖ,
...ἀλλοῦ τὸν ἔφεραν τὰ θήματά τοῦ.
...Ἐμπῆκε ἀπ' τὸ σπιτὶ τῆς ὁδοῦ ἁ-
...γίου Μάρκου στὴν ὁδὸν Κολοκο-
...τρῶν, ἐπέρασε ἀσυναίσθητως
...τὴν Βουλῆ, ἐπροχώρησε στὴν ὁδὸν
...Σταδίου πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ
...κατέληξε σ' ἕνα παγκάκι τοῦ κή-
...που τῶν Μουσῶν. Εἶχε θραδύσσει
...καὶ ἦταν σχεδὸν μόνος τοῦ στὸν
...κήπο. Μὰ καὶ χιλιάδες ἀνθρώπων
...ἄν ἦσαν γύρω τοῦ, πάλι μόνος τοῦ
...θὰ ἦταν ὁ Βιζυηνός ὅπως εἶχεν ἀ-
...πορροφηθῆ ἀπὸ τῆς σκέψεις τοῦ. Ἡ
...εἰκόνα τῆς Μπεττίνας, μεγαλωμέ-
...νης ἀπὸ τὴν φαντασία τοῦ, γυναι-

...καὶ ὠρῆμε πᾶς. Ἦταν διαρκῶς
...μπρὸς στὰ μάτια τοῦ. Καὶ δίπλα
...σ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ἐτοποθετοῦσε
...μὴν ἄλλη εἰκόνα, τὴν δική τοῦ,
...μεγαλωμένου κατὰ δέκα ἀκόμη
...χρόνια. Ἡ μορφή τοῦ, ὅσο προχω-
...ροῦσαν ἡ σκέψεις τοῦ, ὅσο προχω-
...νάλογες ἐκφράσεις, πότε χα-
...ράς καὶ πότε ἐλπίδων. Ἐνα-δυσ-
...φορὰς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ
...τὸ χαρτάκι ποῦ εἶχε γράψῃ τὸ
...πρῶτὸ ἐλένησας τὴν Μπεττίνα τοῦ,
...τὸ τετραστιχὸ τοῦ :
...Ἐπρῶτ' ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα μετ' τὸν
...σοῦρανο
...ἄστρο τῆς ἀγάπης σ' ἀγναντεύω
...σὺν τοὺς μάγους σκύβω καὶ σὲ προ-
...σοῦω (σοῦω)
...σὺν ἐρωτευμένους σὲ λατρεύω.
...Μ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ στὸ γέφυ, ἔμει-

...τοῦ, παραέβλεπτο ἄνθρω-
...— Ἐγὼ κί' ἐγὼ τὰ δικά με
...εἶπεν ὁ Βιζυηνός ἀπαντᾶν στὸν Β.
...σλειιάδῃ.
...Ἐμειναν ἀρκετὴ ὥρα ἐκεῖ, ἀλ-
...λὰ ἡ συντροφία διελύθη στὸ τέλος
...ἀπὸ τὴν ἐλλειψι κεφιοῦ.
...Ὁ Βιζυηνός ἔμεινε μόνος τοῦ με-
...τὸν Βασιλειάδῃ.
...— Κάτι σοβάρη σοῦ συμβαίνει
...ποιητῆ μου...
...— Ἡ φτώχεια, ἀπήνησεν ὁ Βι-
...ζυηνός, Δὲν καταλασθέναις ; Μοῦ
...ἔγινε πᾶς ἐνοχλητικὴ...
...— Μὴν κρύβεσαι ἀπὸ μένα, ἐπέ-
...μεινε ὁ Βασιλειάδης. Ἡ φτώχεια
...εἶνε κατὰστασι μόνιμη. Ἦταν καὶ
...χθὲς καὶ προχθὲς καὶ πάντα, χω-
...ρίς νὰ σὲ φέρῃ σ' αὐτὴν τὴν κα-
...τάστασι ποῦ σὲ ἐλέπω σήμερα.
...— Πρέπει νὰ ἐργασθῶ φίλε μου,
...εἶπε τώρα ὁ Βιζυηνός, σ' ἕνα ἐξ-
...σπασμα τῶν σκέψεων ποῦ τὸν ἐ-
...βασάνιζαν. Πρέπει νὰ δημιουργή-
...σω κάτι σ' αὐτὴν τὴν ζωῆ.
...— Δημιουργεῖς, τὸν διέκοψε ὁ
...φίλος τοῦ. Λίγο ἐδημιούργησες ὡς
...τώρα ;
...— Θὰ πῆς γιὰ τὴν φιλολογικὴ
...μου δημιουργία ; παρετήρησε σ'
...ἕνα τόνο θαυμάτης περιφρονησε-
...ως καὶ ἀπογοητεύσεως ὁ Βιζυη-
...νός. Τί νὰ τὴν κάμω ; Δὲν δίνει πα-
...ράδες... Δὲν ἡμιουργεῖ τίποτε.
...Χαρτιά καὶ μόνον χαρτιά. Μὰ εἶνε
...νὰ δουλεῖ κανεὶς γιὰ τὴν ὑστε-
...ροφημία ; Τί νὰ τὴν κάμω αὐτὴν,
...ὅταν ὀρθώνεται τόσο ἀπογοητευτι-
...κὸ μπροστὰ σοῦ τὸ σήμερα ;
...— Εἶσαι ἐρωτευμένος ποιητῆ
...μου, τὸν διέκοψε ὁ φίλος τοῦ. Γὰ
...λόγια σοῦ τὸ μαρτυροῦν. Μόνον οἱ
...ἐρωτευμένοι σκέπτονται ὅπως ἐσὺ
...αὐτὴ τὴν στιγμῆ.
...Ὁ Βιζυηνός ἔμεινε γιὰ λίγα λε-
...πτά σκεπτικὸς. Ἐπειτα ἀπήνη-
...σεν :
...— Ἴσως, Μπορεῖ νᾶσαι κί' αὐτό...

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άλθινη ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Την ή-
μέρα της 28ης Σεπτεμβρίου 1896,
στο σπίτι του Φραβασίλη, στη γωνία
των οδών Δημοκρίτου και Σόλωνος,
έτοιμαζόταν ο γάμος της μεγαλει-
τέρας από τις δύο κόρες του, της
ώμορφης Μπεττινας. Εκείνο το πρωί
η Μπεττινα άδενική, πένθιμη, με-

χοι του θγαίνουν στίχοι έρωτικοί,
που δεν τολμά να τους πη στην
Μπεττινα. Το δράδυ, όταν συναντή-
θηκε, όπως συνήθιζε με τους φί-
λους του, στο ζυθοπωλείο του πε-
ριβόλου της παλαιάς Βουλής, ήταν
δυσθυμος και σκεπτικός. Ο γιατρός
και λόγιος Ν. Βασιλειάδης, απ' τους

εαστ...
...τις...
...οκλειεται οι πυροβολι-
...να εινε αι ομοδροντια
...πικων αποσπασματων.
...προς τα τελευταια εξ
...στιανου τηλεγραφημα-
...ται οτι οι επανασταται
...αν το Μεσολογγειο. Υπαρ-
...ροι και 8 τραυματια.
...βασιλιν του Αγίου Σε-
...ολλα γυναικόπαιδα α-
...επιβιβασθουν πλοίων
...θων άλλαχου. Την τά-
...λει τηρουν εθνικόφρο-
...υπό τον νέον διοικη-
...του τώως διοικητού
...ος υπό των κομμουνι-
...ήκοντα τοις εκατόν
...πικων στρατευματων
...από εθνικόφρονος
...διοικητής της πόλεως
...αυτῶ τριάκοντα ξέ-
...ογράφους και ήζιωσεν
...αδίδου ειδήσεις δυσ-
...ρους κυβερνητικούς.
...ς του (Παρί Σουάρ) κ.
...α συνήλθη διότι ου-
...επικρατίας και ά-
...ρην ενόμων διπλωμα-
...ματων. Χθές παρ' ολί-
...μιουργηθῆ διπλωματι-
...ιον μεταξῦ του Γάλ-
...ου κ. Ερμπέτ και
...ιστου βουλευτου Ό-
...ιός ηθέλησε να πα-
...την αναχώρησιν εις
...σφύγων διά του πολε-
...ών». Ο κομμουνιστής
...άπῶθησε βιαίως ένα
...αι παρ' ολίγων να ανα-
...υριαν Ερμπέτ.
...τηλεγραφήματα, ξένοι
...ιογράφοι, ιδία Άγγλοι,
...Αμερικανοί, οι οποίοι,
...ερωθρών, εισήλθον εις
...Σεβαστιανόν, έκυκλώ-
...ερόντους και μετεφέρ-
...ιν άστυνομιαν, όπου έ-
...έπι πολλὰς ώρας.
Ν. ΤΡΙΜΗΣ

Ο ποιητής Γ. Βιζυίνος.

λαγωγική, με τον θάνατο ζωγραφι-
σμενον στο πρόσωπο, με την βεβαί-
τητα ότι έθασε στο τέλος της ζω-
ής της, κρατεί κοντά της την μι-
κρότερη αδελφούλα της την Ιτα-
λα και αφήνει τη σκέψη της να γυρι-
ση στα περασμένα... Θυμάται όπως
άκουσε από το στόμα του πολλές
φορές, την ιστορία της νεότητος
του ποιητού Βιζυινού, του ποιητού
της, που πεθαμμένος πεντέμιση μῆ-
νες πριν, την καλεί τώρα κοντά του
στον τάφο! Θυμάται, πῶς ο Βιζυί-
νός, δημιουργημένος πλέον, ήρθε
στην Άθηνά όταν αὐτή ήταν μόλις
10 χρονών κοριτσάκι. Κοινός φίλος
συνίατα τον Βιζυινό στην οικογέν-
εια Φραβασίλη που άποφρανομένη
με τον θάνατο του Φραβασίλη έχει
έγκατασταθῆ σ' ένα σπιτάκι της οδου
'Αγ. Μάρκου. Στο ίδιο σπιτι εγκοιθιά-
ται ο ποιητής Βιζυίνος ως ένοικος
και γίνεται, απ' την ίδια στιγμή, ο
καλός φίλος της Μπεττινας και ο ά-
κριστός συντροφός της. Παίζει μα-
ζῦ της στο σπίτι, την παίρνει μαζί
του στον περιπάτο. Σ' έναν τέτοιο
περίπατο στο Ζάππειο, η Μπεττινα
μασεύει άγριοιολούδα και τῆ δίνει
του ποιητού. Ο ποιητής την στολι-
ζει μ' αὐτά, την κυττάζει γιά να έμ-
πνευσθῆ και να της γράφῃ ένα ποί-
ημα, αλλά όπως την βλέπει, οι στί-

καλλίτερους φίλους του, τον κράτ-
σε μόνον του κοντά του, προσπα-
θώντας να μάθῃ την αἰτία της στε-
νωχώρας του. Εκείνος την απέδω-
σε στην φτώχεια του. Ο Βασιλειά-
δης, όμως, έφροντας καλλίτερα τον
φίλο του, απεφάνθη: — «Είσαι έρω-
τευμένος!» — «Ίσως — άπνιησεν
ο ποιητής. Μπορεί νάσαι κι αυτό...»

70Ν

— Βλέπεις λοιπόν; εἶπε με χαρά
τώρα ο Βασιλειάδης. Τώρα λέγε:
Πού, πῶς, ποτε;
— Πουθενά και ποτέ. Δὲν εἶμαι
έρωτευμένος όπως νομίζεις και ο
πως θά νόμιζε κάθε άλλος. Το άν-
τικείμενον του έρωτός μου, δὲν
έχει καμμιά σχέση με την γυναι-
κα.....
— Ίνεσαι γρίφος. Άγαπᾶς μή-
πως καμμιά κολώνα της Άκροπό-
λεως, μήπως τους στίχους του
Σουρή;.....
— Μὴν άστειεύσαι. Άγαπᾶω έ-
ναν άγγελο. Ένα μικρὸν άγγελο,
μιά μικρῆ Παναγία, που έχει κλει-

σει στα μάτια της τον καταγάλανο
οὐρανό....
— Άραία εἰκόνα. Ποιά εἶνε λοι-
πόν η εὐτυχής που στην ἐπέπνευ-
σε;
— Ένα παιδάκι. Ἡ Μπεττινα
τοῦ Φραβασίλη.
Ο Βασιλειάδης ἐγέλασε τόσο
δυνατά στο άκουσμα της άπαντή-
σεως ἐκείνης, όσο ποτέ άλλοτε.
— Βλέπεις; εἶπε ο Βιζυηνός.
Στο ἐδήλωσα απ' την ἀρχή οτι δὲν
πρόκειται περί έρωτος, όπως ο έ-
ρωτας που ἐμπνέει μιὰ γυναίκα.
— Αυτό εἶλεπε, να ἰδῆς την Μπε-
τινούλα σαν γυναίκα, εἶπε ο Βα-
σιλειάδης ἐνῶ γελοῦσε, ακόμη.
'Αλλά στο Θεό σου, τί σχέσι ἔχει
αὐτή η ἀγάπη, που βέβαια δὲν
μπορεῖ να εἶνε παρά η ἀγάπη που
εὐκολα αισθάνεται κανείς γιά ένα
ώμορφο και ἐξυπνο παιδάκι, με
τά αποφινά σου νεύρα;
— Στο εἶπα απ' την ἀρχή. Εἶνε
η φτώχεια που με νευριάζει ἀπόψε.
Την εἶχα και χθές και προχθές
σύμφωνοι. 'Αλλά σήμερα που μῆ-
κε μέσ' την ψυχή μου ο πόθος και
στο νοῦ μου η σκέψις να βοηθῶσω
αὐτό το πλάσμα, η φτώχεια μου ἔ-
γινε περισσότερο από κάθε ἄλλη
φορά αισθητή. Καταλαβαίνεις τῶ-
ρα; Έκείνο που θέλω να δημιουρ-
γήσω, εἶνε η μικρούλα Μπεττινα.
Μπορεῖ και πρέπει να γίνῃ μιὰ με-
γάλη καλλιτέχνις. Τὰ μέσα λεί-
πουν. Αὐτά, πρέπει να τὰ εὑρῶ ἐ-
γώ, όπωςδηποτε.
— Καλά εἶνε ὅλα αὐτά, εἶπε σο-
βαρευόμενος τώρα ο Βασιλειάδης.
'Εκείνο όμως που δὲν μπορῶ να
καταλάβω, εἶνε γιὰτί ἔθασες αὐ-
τήν την σκοτούρα στο κεφάλι σου.
— Γιατί ἀξίζει να δώσω κανείς
μιὰ ζωῆ ολόκληρη, γιά μιὰ ὥρα
της Μπεττινας, ἀπῆντησε με παρα-
φορά τώρα ο ποιητής. Θά ἔπρεπε
να την ἐλέησῃ, να την παρακολου-
θῆς, γιά να με δικαιολογήσῃ. Θά-
πρεπε να βλέπῃς το ἐξαιρετικό αὐ-
τό πλάσμα οτι ν δίνεται ολόκληρο
μ' ἄλην του την ψυχή, μ' ὅλες του
τις δυνάμεις στους κόπους της
δημιουργίας της ζωῆς του, γιά
να ἀντιληφθῆς πόσο ἀξίζει τον
κόπο να το βοηθῆσῃ κάθε ἀνθρω-
πος. Ένα παιδί που από τις πέντε
το πρωί κάθεται ἐμπρός στο πιάνο
και μελετάει, γιά να κερδίσῃ ἔτσι
τρεις ὥρες μελέτης πριν το ἀρ-
πέξῃ το Άρσάκειο, δὲν εἶνε κάτι
συγκινητικό; Μιὰ γρηούλα δίπλα
του, η γιαγιά, μ' ένα αὐγὸ χτυ-
πημένο στο χέρι, μένει ὥρα ολό-
κληρη πίσω από την πόρτα περι-
μένοντας ναῦρη την κατάλληλη
στιγμῆ γιά να διακόψῃ την μελε-
τη της ἐγγονούλας και να τὸνῶσῃ
τον οργανισμό της με το αὐγὸ, η
λίγο γάλα η λίγο βούτυρο. Καὶ η
τέχνη της ἐγγονούλας, οὔτε μιὰ,
οὔτε δυὸ, ἀλλά πολλές, πάρα πολ-
λές φορές ἐπιβάλλεται στην ἀγάπη
της γιαγιάς και η γιαγιά μένει
τρεις ολόκληρες ὥρες πίσω από
την πόρτα δίχως να τολμῆ να δι-
ακόψῃ την ἐγγονούλα. Δὲν εἶνε

πως και τούτους άλλος ένα κατήφορον οδηγούντα κατ' ευκρινήν, εις τὰς ἐκινδύνουσας νὰ αἰ ζωτικά τῆς κωλόκληρος ὁ οικονομικός αὐτῆς ἐφοδιασμός, ἀλλὰ τὸ χειρότερον, καὶ ὄλαι αἱ ἀνεκτίμητοι ἦθικαὶ αὐτῆς ἀξίαι.

Αὐτῆς τῆς οικονομίας ὑπῆρξαμε πάντοτε ἀπόστολοι. Αὐτῆς τῆς οικονομίας τὴν τιμίαν σημαίαν ἠλθομεν νὰ ὑψώσωμεν ὑπευθύνως σήμερον καὶ νὰ καλέσωμεν τοὺς ἄλλους νὰ παροικῶσιν ὑπ' αὐτὴν διὰ νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν ἀνάστασιν ὅλοι, συντεταγμένον, ἀλληλέγγυοι, ἐμπνευσμένοι συνεχισταὶ τῶν μεγάλων ἰδανικῶν, τὰ ὁποία μᾶς παρέδωκεν ἡ μακρὰ καὶ μοναδική μας ἱστορία.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Τὴν ἡμέραν τῆς 28ης Σεπτεμβρίου 1896, στὸ σπῆτι τοῦ θρασαίλη, στὴ γωνίαν τῶν ὁδῶν Δημοκρίτου καὶ Σάλωνος, ἐτοιμοζῶσαν ὁ γάμος τῆς μεγάλης τῆρας ἀπὸ τῆς δυο κόρες τοῦ, τῆς ὁμορφῆς Μπεττίνας. Ἐκείνο τὸ πρῶν ἡ Μπεττίνα ἀσθενικῶν, πένθιμη, μελαγχολικῆ, μὲ τὸν θάνατον ζωγραφισμένον στὸ πρόσωπον, μὲ τὴν δεξιὰν εὐσταθίαν ὅτι εἶσθε στὸ τέλος τῆς ζω-

Ἡ Μπεττίνα κατ' ἐλαιογράφον τὸ ὑδαίνειον ζωγράφου Λύτρα.

ἥς τῆς κρατῆς κοντὰ τῆς τῆς μί- κροτερῆ ἀδεκρούλα τῆς τῆς Ἰτα- λας καὶ ἀφίνει τὴ σκέψιν τῆς νὰ γυρί- σῃ στὰ περσομένα... θυμάται ὅπως ἀκούσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πολλὰς φορὰς, τὴν ἱστορία τῆς νεότητος τοῦ ποιητοῦ Βιστηνοῦ, τοῦ ποιητοῦ τῆς, ποὺ πεθαμένος πεντέμισι μῆ- νες πρῖν, τὴν καλεῖ τώρα κοντὰ τοῦ στὸν τῆρας θυμάται, πῶς ὁ Βιστη- νός, δημιουργημένος πλέον, ἦρθε στὴν Ἀθήνα ὅταν αὐτὴ ἦταν μόλις 10 χρονῶν κοριτσάκι. Κοινὸς φίλος συνιστᾷ τὸν Βιστηνὸν στὴν οἰκονο- μίαν θρασαίλη ποὺ ἀπερρασιαμένη μὲ τὸν θάνατον τοῦ θρασαίλη ἔχει ἐγκατασταθῆ ὡς ἓνα σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Μάρκου. Στὸ ἴδιο σπῆτι ἐγκαθίστα- τὶ ὁ ποιητὴς Βιστηνὸς ὡς ἓνα ἔνοικος καὶ γίνεται, ἀπ' τὴν ἴδια στιγμῆ, ὁ καλὸς φίλος τῆς Μπεττίνας καὶ ὁ ἀ- χύριστος ἀντροφός τῆς. Παίζει μα- ζὺ τῆς στὸ σπῆτι, τὴν παίρνει μαζὺ τοῦ στὸν περίπατον. Σ' ἓναν τέτοιο περίπατον στὸ Ζάππειο ὁ ποιητὴς ἀν- τιλαμβάνεται, ὅτι κάποιον ἄλλο αἰ- σθημα, πῶς δυνατὸν ἀρχίζει νὰ τὸν κρατῆ κοντὰ στὴ μικρὴ φίλη του. Τὸ ἴδιο ἔραδον, σκεπτικὸς καὶ δυσ- θυμὸς, πηγαίνει στὸ ζωπαλιεῖο τοῦ περιδούλου τῆς πολῆς Βουλῆς, ὁ- ποῦ συνήθως συναντᾷται μὲ τοὺς φίλους του. Ἐκεῖ ὁ νικητὸς καὶ λό- γιος Ν. Βασιλειάδης, ἀπὸ τοὺς καλ- λυτέρους φίλους τοῦ, μαντεύει τὴν ἀφορμὴν τῆς στενοχωρίας του, ἀπὸ ἓναν θερμὸ ἔμνο ποὺ πλέκει ὁ ποι- ητὴς γιὰ τὴν Μπεττίνα. «Ἐρεῖς τί σκεπτόμαι; — τοῦ λέγει ὁ Βασιλει- ᾶδης, ἀκούγοντας ἐκείνον τὸν ὑ-

808
— Τὸ ξέρω, εἶπε ξερὰ ὁ Βιστη- νός.
— "Ὅτι αὐτὴ ἡ διαφορά, ἐστὶν ἐνέχσιον ἄν νὰ μὴν ἀκούσε τὴν δια-

παρασυρθεῖς ἀπὸ τὴν ἀγάπην ποὺ ἄν τυχόν δὲν ἔχει ἀπὸ τώρα, θὰ ἔχη σὲ λίγο γιὰ σένα ἡ Μπεττί- να. Αὐτὴ θὰ σ' ἀγαπᾷ ὡς φίλον, ἄν θέλῃς καὶ ὡς προστάτην, ἐνῶ ἐσὺ, ἄν ἀφήσῃς καὶ παρασυρθεῖς, θὰ τὴν ἀγαπᾷς ὡς ἄνδρα. Αἰ αὐτὸ φίλε μου, θὰ εἶνε μαρτύριον.
— Ἐφτείαξες δολόκληρον μυθι- στόρημα δίχως λόγον, ἀπήτησεν ὁ Βιστηνός, ποὺ ἐνῶ ἐνοιῶσε τὰ λόγια τοῦ φίλου τοῦ ὡς φλογισμέ- νο σίδερον μὲς τὴν καρδίαν του, κατῶρθεσεν ἐν τούτοις νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. "Ἄλλο εἶνε τὸ θέμα μας; Θὰ μὲ βοηθήσῃς;
— Σὲ τί;
— Νὰ εὐρῶ μιά δουλειά. Νὰ ζή- σω. Νὰ μπορέσω νὰ βοηθήσω τὴν Μπεττίνα.
— Θὰ σὲ βοηθήσω. Θὰ προσπαθῆ- σω νὰ χρησιμοποιήσω τοὺς φίλους μου ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς φανοῦν χρήσιμοι.
— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε ὁ Βισ- τηνός.
Καὶ δίχως νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, τοῦ ἐσφίξε τὸ χέρι κ' ἔφυ- γε διαστικὰ, ὡς νὰ τὸν κυνηγοῦ- σαν.....
Τὴν νύκτα, δὲν μπόρεσε νὰ κοι- μηθῆ. Λίγον μόνον τὸν τῆρε ὁ ὕπνος καὶ πάλι ἐξύπνησε τρομαγμένος ὕστερ' ἀπὸ ἓνα τρομερὸ ὄνειρον. Εἶδε πῶς ἐρέθηκε ξαφνικὰ στὴν ὄχθη ἐνὸς ὀρηκτικοῦ ποταμοῦ. Πῶς δυνατὸς ἄνεμος τὸν ἔδερνε, ὡς ἄν μανιασμένος γιὰ νὰ τὸν παρα- δώσῃ στὰ νερὰ ποὺ κυλοῦσαν ἀ- γριεμμένα κ' ἐκάλυπταν τὰ πόδια του. Πῶς τὴν ὥρα ἐκείνη τοῦ κιν- δύνου, ἐφάνηκε στὴν ὄχθη ἡ Μπε- ττίνα καὶ τρομαγμένη ἔτρεξε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν βοήθειάν της γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Τέλος, πῶς τὴν ὥρα ποὺ ἡ Μπεττίνα τὸν ἐπλησίαζε, τὸ νερὸ τὸν ἀνέτρεψε τὸν συνεπῆρε κ' ἡ Μπεττίνα εὐρῆκε πιά τὸ λεβάνον του, τὸ τράβηξε στὴν ἑσθὴν κ' ἔκο-